

A Fővárosi Ítéltábla a Simor Ügyvédi Iroda(címe; ügyintéző: dr. Simor Miklósügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Z. Tóth Ügyvédi Iroda(címe; ügyintéző: dr. Szalay-Tóth Katalinügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2018. január 17. napján kelt 31.P.24.271/2017/12. számú ítélete ellen a felperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperest arra kötelezi, hogy az elsőfokú perköltséget az I. rendű alperes részére fizesse meg.
Mellőzi a felperest eljárási illeték megfizetésére kötelező rendelkezést.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget az I. rendű alperes részére.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg alperes javára 15 nap alatt 30.000 forint + áfa perköltséget, továbbá a Magyar Állam javára - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására - 36.000 forint eljárási illetéket.

Határozatának indokolásában hivatkozott az Alaptörvény IX. cikkére, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdésére, a 10. §-ára, valamint a 12. §-ára, a Pp. 342. § (1) bekezdésére, továbbá a 343. § (1) bekezdésére, valamint a PK 12., 13. és 14. számú állásfoglalásokban foglaltakra.

Rögzítette, hogy a felperes az előzetes eljárásban a cikk nyolc állítása vonatkozásában kért helyreigazítást, míg a kereseti kérelmében már kilenc állítás szerepel. A perben csak az előzetes eljárásban kért helyreigazítás, azaz nyolc állítás tekintetében érvényesíthet igényt. A kilencedik sérelmezett állítás a „nyílt verseny hiányában tehát az állam veszített”

vonatkozásában helyreigazítást megalapozottan már nem kérhet.
Az egyes sérelmezett állításokat sorszámozással ellátva az alábbiakat állapította meg.

1. „A ... volt csúcsvezetői a VI-VII. kerületi szocialista ingatlanpanamákat idéző módon privatizálták ki ... alól a miniszterelnökség, a Budai, ... melletti óriástelkét.”

Az alperes által igazolt tények okán az nem tekinthető valótlanoknak. A cikkben feltárt tények alapján a cikk írója alappal következtetett arra, hogy az állam tulajdonában álló ingatlant a felperes által vezetett - állami vagyonnal rendelkező cég - nem a jogszabályoknak megfelelően értékesítette, egyúttal a utalt a 3. sérelmezett állításnál kifejtettekre is.

2. „Mint látni fogjuk, itt is volt nyílnak hazudott pályáztatás és közbeiktatott baráti cég, amely - miután levette a maga jussát - még „melegen” továbbpasszolta a területet a ...-fejlesztőnek.”

A tényadatokból okszerűen következtethető, a cikk további része ezt alátámasztja.

3. „ A közvagyonjelleg-elvesztés folyamata közben tehát minden szereplő jól járt - leszámítva persze az államot.”

Nem tekinthető valótlan állításnak, a cikkben feltárt adatokból levont okszerű következtetés. A felperes által vezetett Kft. nem a jogszabályoknak megfelelően értékesítette az ingatlant, mert az állami vagyonnal való gazdálkodásáról szóló 254/2007. (X. 4.) Korm. rendelet (Korm.r.) 32. §-a nem került megtartásra azzal, hogy kizárólag a cég honlapján, és a ... kerületi Polgármesteri Hivatal hirdetőtábláján történt meg a pályázati felhívás közzététele. A felperes által vezetett, közvagyonnal gazdálkodó cégtől elvárható lett volna, hogy az értékesítésre vonatkozó pályázati felhívást országosan, országosan megjelenő napilapokban, hetilapokban és minden olyan helyen megjelentesse, ahol a lehetséges gazdasági befektetők hozzáfértek volna a pályázati felhíváshoz. A több éven át tartó munkatársi kapcsolat és az üzleti, gazdasági érdekeltségi viszony alapján okszerű következtetés tekinthető, az ingatlan eladója és vevője közötti bizalmi viszony fennállása.

4. „A lehetséges eladási árról becslések is készültek, de ezek a meglévő műszaki körülményekből indultak ki, s nem abból, hogy a helyi szabályozás szerint a terület majdani tulajdonosa akár több tízmilliárd forintos óriás-ingatlanfejlesztésben is gondolkodhat.”

A cikk egésze szempontjából jelentőséggel nem bír, közömbös, hogy az ingatlan vételára milyen módon került kialakításra, a szakértői vélemények milyen szempontokat értékelték.

5. „**felperes neve** és társai el akarták dugni a felhívást minden potenciális vásárló előtt.”

Az alperes alappal állította, hogy nem a jogszabálynak megfelelően zajlott le a pályáztatás.

6. „**felperes neve** egyik „...””

A 3. sérelmezett közlésnél kifejtettekre hivatkozott. Az igazolt kapcsolat már önmagában bizalmi viszonyt feltételez.

7. „A volt ... ügyvezetőt próbáltuk szembesíteni azzal a nyilvánvaló ténnyel, hogy a ...-területet privatizáló ... birtokosai talán túlon túl közel álltak-állnak hozzá.”

A valóságnak megfelelő állítás, visszautalt a 3. és 6. sérelmezett közlésnél kifejtettekre.

8. „Egy biztos: a ... és a ...-darabot piaci áron kebelezte be, így a ennél 23-szor nagyobb ... illetőségért sok milliárd forintot is kaphatott volna az állam, ha nyílt a verseny.”

A második része feltételezés, a cikk okszerű következtetést vont le akkor, amikor azt állította, hogy nyílt verseny esetén nagyobb árbevétel lett volna elérhető.

A Pp. 78. §-a alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelmének történő helyt adást, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való kötelezését kérte.

Álláspontja szerint a bizonyítási terhet nem a jogszabályoknak megfelelően osztotta ki az elsőfokú bíróság, mikor tőle várta azt, hogy az állításokban foglalt valótlanságokat bizonyítsa. Sérelmezte, hogy az első tárgyalási napot követő 9. napra került a második tárgyalási nap kitűzésre, holott ezt ő nem kérte. Az első tárgyalás után csatolt bizonyítékok nem vehetők figyelembe. Az alperesnek megküldött helyreigazítást kérő, felszólító levelében is kilenc állítás vonatkozásában kérte a helyreigazítást, így iratellenes az elsőfokú bíróság megállapítása e körben. Az egyes állítások vonatkozásában az alábbiakra hivatkozott.

1. A kérelmeken túlterjeszkedett az elsőfokú bíróság, szabálytalan eljárásról még az alperesek sem nyilatkoztak.

2. A valós voltát nem igazolták az alperesek, a pályáztatás nyílt volt, nem nyílt pályáztatásról nincs perbeli adat.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság felcserélte a 3. és 4. állítást.

3. Az állítást az alperesek nem igazolták. Ez a kérdés nem jogkérdés, hanem szakkérdés, az első fokú bíróság túlterjeszkedett a lehetőségein.

4. Az elsőfokú bíróság jogszabállyal szemben helyezkedett arra az álláspontra, hogy a pályázati kiírás jogszabálysértő volt, ezzel megsértette a Pp. 3. § (2) bekezdésében foglaltakat. A Korm.r. 32. §-ában foglaltaknak teljes mértékben eleget tett az és közte bizalmi viszony nem volt, holott ezt tényként szögezte le az alperesi cikk, amennyiben következtetésként vonta volna ezt le az újságíró, akkor ez szerepelt volna a cikkben.

5. A pályáztatás nyílt volt, nem eldugott.

6. A csatolt cégkivonat nem bizonyítja közte és ... közötti baráti kapcsolatot, nincs és nem is volt közöttük bizalmi viszony.

7. Nem volt „túlön-túl közeli” bizalmi kapcsolat közte és ... között, ezt a becsatolt bizonyítékok nem támasztják alá.

8. A pályáztatás nyílt volt, nem értelmezhető azon következtetés, hogy nyílt verseny esetén nagyobb árbevétel lett volna elérhető.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az ítélet helybenhagyását kérték.

Hivatkoztak arra, hogy a felperes vonatkozásában közöltek olyan időszakban keletkezett ügyet vizsgáltak, amikor a nevezett személy mindenféleképpen közszereplőnek minősült, magasabb tűrési kötelezettség vonatkozott rá. A köz számára a közvagyonnal, annak kezelésével összefüggő kérdések különös érdeklődésre számot tartóak, aki ilyen funkciót tölt be, számolnia kell azzal, hogy tevékenységét szigorúbban vonják górcső alá.

A felperes fellebbezése nem megalapozott.

Érdemben helytálló volt, hogy az elsőfokú bíróság csakis az 1-8. sérelmezett közléseket vizsgálta. A felperes a 2017. október 31. napján kelt az előzetes helyreigazítás iránti igényében megjelölte, hogy milyen tartalmú helyreigazító közlemény közzétételét kéri, és abban kilenc darab állítást szerepeltetett. A felperes a keresetlevélben szintén kilenc darab állítás vonatkozásában említette, hogy helyreigazítást kért, azonban a megjelölt helyreigazító közleményben már csak nyolc darab közlés szerepel. A kereseti kérelemként pedig azt tüntette fel, hogy „kötelezze az alperest a 2010.

évi CIV. törvény 12. § (1) bekezdése és a Pp. 343. § (3) bekezdése alapján a fentebb részletezett helyreigazító közlemény közlésére". A fentiek alapján a felperes egyértelműen a keresetlevélben feltüntetett helyreigazító közlemény közzétételét kérte, így az elsőfokú bíróságnak az ügynevezett 9. sorszám alatti állítást a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján nem kellett vizsgálnia.

A felperes által megjelölt helyreigazításban szerepel a bocsánatkérés is. Bocsánatkérés ténylegesen a személyiségi jogok megsértése esetén alkalmazható, felróhatóságtól független szankciók közül, az új Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő elégtételadás. Az ilyen jellegű közlemény közzétételének a kötelezésére a sajtó-helyreigazítási perben nincs helye a Pp. 343. § (2) bekezdése értelmében.

A Pp. 345. § (2) bekezdése alapján a tárgyalást legfeljebb nyolc napra halaszthatta volna el az első fokú bíróság, azonban ezen előírás meg nem tartása nem olyan jellegű, lényeges eljárási szabálysértés, amely indokolná a tárgyalás megismétlését, és ezért a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezését.

A jogvita elbírálásával kapcsolatosan a Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a közvagyonnal gazdálkodás ténye fokozott tűrési kötelezettséget eredményez az azzal gazdálkodó vonatkozásában. Jelen jogvitában azonban nem annak volt jelentősége, hogy közszereplőnek minősül-e a felperes, ugyanis nem a becsület megsértését eredményezhető véleménynyilvánítások megítélése volt a per tárgya, hanem valótlanok állított tényállítások. Valótlan tényállításokat pedig még a közszereplőknek sem kell eltérniük.

A sajtó szerepe a jelenkorban - többek között - a társadalmi viták lefolytatásának elősegítése, és a közösséget érintő kérdések ténybeli hátterének feltárása. Az I. rendű alperes ezen egyik szerepének megfelelően járt el, amikor a perbeli ügynevezett tényfeltáró írást megjelenítette. Az ilyen tényfeltáró írásoknak a sajátja, hogy az érintett kérdéskörre vonatkozó adatokat, információkat, tényeket közölnek, majd ezen tényekből következtetéseket vonnak le. Ezen következtetéshez vezető logikai láncolatot az olvasók a feltüntetett információk értelmezésével tudják ellenőrizni, a logikai láncolat feldolgozásával juthatnak arra, hogy a levont konklúziókkal egyetértenek-e, vagy sem.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a cikkben foglaltak okszerű következtetések. A tárgybeli ingatlan értékesítése egy olyan gazdasági társaság részére történt, melynek tagja ... volt, aki a ... a felperes elnökségének időszaka alatt vezető tisztséget töltött be, így - a közvetlen vezetői munkakapcsolat sajátosságai okán - a köztük lévő bizalmi viszonyra történő utalás okszerű következtetésnek tekinthető. A hivatkozott 254/2007. (X. 4.) Korm. rend. egyértelműen megfogalmazza azt, hogy milyen módon kell közzétenni az értékesítésre vonatkozó pályázati felhívást. A perbeli esetben a felhívás nyilvánossá tétele kizárólag az ... honlapján, valamint a ... Kerületi Polgármesteri Hivatal hirdetőtábláján történt meg, ezek kétséget kizáróan olyan tények, amelyek okszerűvé teszik azon következtetést, hogy a pályázati eljárás során nem valamennyi potenciális érdeklődő szerezhetett tudomást az értékesítésről, ez pedig befolyásolta az elérhető vételár nagyságát is.

A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a sajtó-helyreigazítási perben nem rendelkezik hatáskörrel arra a bíróság, hogy egy pályáztatási eljárás esetleges jogszabálysértő jellegét kimondja, ezért az erre vonatkozó indokolási részt az elsőfokú bíróság ítéletéből mellőzte. Egyebekben a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával, és ezért a per főtárgya tekintetében az ítéletet helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét azon rendelkezésében, hogy mely alperes részére kell megfizetnie a felperesnek a perköltséget, továbbá mellőzte az eljárási illeték megfizetésére vonatkozó kötelezést, mivel a felperes a perben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési joga ellenére a kereseti illetéket megfizette.

Mivel a felperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért köteles megfizetni a másodfokú perköltséget, melynek mértékét a Fővárosi Ítéltábla mérlegeléssel állapított meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján.

A tárgyi illetékfeljegyzési joga ellenére a felperes a fellebbezési illetéket szintén megfizette, így arról rendelkezni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés értelmében nem volt szükséges.

Budapest, 2018. március 22.

. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

bíró

Dr. Kovács Éva s.k.

A kiadmány hitelül:

tisztviselő